

Democrația în lumina Sfintei Scripturi

Ce spune Scriptura despre regim?

Frank Binford Hole

© SoundWords, Online începând de la: 25.11.2019, Actualizat: 25.11.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

În timpul actual două idei mari domină lumea, de care este influențată atât viața națională și politică precum și viața socială. Ele sunt total diferite și, privite superficial, total incompatibile una cu alta; și cu toate acestea curentul actual ne lasă să presupunem că s-ar putea găsi o cale ca din cele două să se poată face un fel de amalgam; și glasul Scripturii profetice ne susține în această presupunere. Cele două idei sunt ideea democratică și ideea imperialistă. Ambele au apărut aproape în același timp pe tribuna istoriei.

Democrația ni se prezintă ca punct final al înțelepciunii timpurilor trecute. Istoria ne arată – așa se poate spune – protocolul lung și obscur al experiențelor omenești cu privire la formele de guvernare, și trăgând foloase din experiențele trecute s-a dezvoltat ideea democratică și ea își ocupă acum locul între națiunile progresiste. Este – ca să folosim renumitul slogan al lui Abraham Lincoln – „Domnia poporului, prin popor, pentru popor”. În practică însă se ajunge că oamenii sunt conduși de o majoritate a poporului – căci niciodată ei nu sunt unanimi, motiv pentru care minoritatea trebuie să cedeze; și această majoritate ar trebui să guverneze prin reprezentanții ei aleși spre binele tuturor și nu numai pentru interesele majorității. Dacă ei vor face aceasta, aceasta este o altă întrebare.

Ideea imperialistă are ca deviză: „Unirea face puterea”. În viața popoarelor aceasta conduce la reuniri de națiuni și alianțe și uniuni puternice. În politică aceasta se exprimă prin coalitii de partide, pentru ca împreună să obțină ceea ce singur nu speră să obțină. Din punct de vedere social aceasta dă naștere la trusturi gigant, societăți industriale, fuziuni. Și această idee sub forma de „alianțe bisericești” amenință să pătrundă și în lumea religioasă. Este vorba în privința aceasta cu adevărat de revenirea la ideea veche care a însuflețit pe oamenii dinainte de potop în planurile lor pentru construirea turnului Babel (vezi Geneza 11.1-9).

Noi nu vrem acum nicidecum să ne ocupăm cu avantajele sau dezavantajele politice ale democrației; mai degrabă dorim să mergem la lumina pe care Cuvântul lui Dumnezeu o aruncă asupra acesteia, ca să cunoaștem caracterul ei adevărat și să facem o prognoză a sfârșitului sigur la care timpul va aduce această idee.

Mai întâi trebuie să cercetăm în Scriptură care este calea lui Dumnezeu pentru guvernarea acestui pământ. Desigur El are o părere referitoare la această temă, și cu cât noi o înțelegem mai mult, cu atât mai mult vom fi în stare să dăm o sentință fiecărei teorii pe care omul o propune.

La început, când Adam încă nu căzuse, el a fost pus în poziția de a avea singur autoritate. El era chipul lui Dumnezeu, respectiv reprezentantul Lui și poseda domnia asupra rangurilor inferioare ale lumii create (Geneza 1.26). Aici nu se întâlnește nici un fel de gând cu privire la domnia peste alți oameni. Această întrebare nu exista înainte de căderea în păcat. Autoritatea lui ca atare era absolută, și responsabilitatea lui era numai față de Dumnezeu.

După ce păcatul a pătruns în creație, a fost o perioadă lungă în care omului nu i-a fost încredințată nici o altă autoritate din partea lui Dumnezeu, și de aceea nimeni nu poseda autoritate asupra semenilor omului. Această perioadă s-a terminat cu potopul.

Prima perioadă de după potop a început însă cu o nouă încredințare de autoritate. Noe și fiii

lui după el erau răspunzători să mențină drepturile lui Dumnezeu asupra omului, în mod deosebit cu privire la sfințenia vieții omenești (vezi Geneza 9.5,6). Dumnezeu a încredințat anumitor oameni autoritate asupra [altor] oameni, chiar până la pedeapsa cu moartea. Prin aceasta era justificată domnia patriarhală.

Între aceia care curând după aceea au respins orice teamă de Dumnezeu, prin aceea că „nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în cunoștință” (Romani 1.28), această autoritate s-a schimbat vizibil în altă înfățișare. Ea nu mai era patriarhală în ceea ce privește caracterul ei, ci a căzut în mâinile bărbaților viteji și cu vază, cum era Nimrod (Geneza 10.8-10); și după încurcarea limbilor babiloniană au luat naștere națiuni cu „împărații” lor (Geneza 12.15; 14.1,2).

Dar cei care se temeau în continuare de Dumnezeu au ținut cu tărie la ordinea patriarhală, până când Dumnezeu a luat-o în mâinile Sale, ca să elibereze pe Israel din Egipt, și a ridicat pe Moise. Aceasta a marcat un început nou. Moise a fost împuternicit de Dumnezeu în mijlocul poporului Israel cu o autoritate care depășea cu mult pe aceea, pe care a primit-o Noe. Este adevărat că la început autoritatea lui a fost respinsă. „Dar cel care-l nedreptăța pe aproapele său l-a îmbrâncit, spunând: «Cine te-a pus căpetenie și judecător peste noi?»” (Faptele apostolilor 7.27). Dar noi citim și: „Pe acest Moise, pe care ei l-au respins, spunând: «Cine te-a pus căpetenie și judecător?»”, pe acesta, Dumnezeu l-a trimis căpetenie și eliberator, cu mâna îngerului care i se arătase în rug” (Faptele apostolilor 7.35). Moise a fost cu adevărat „împărat în leșurun” (Deuteronom 33.5), dar era o împărăție într-o formă nedefinită. Spus mai exact, cu Moise ca purtător de cuvânt și mijlocitor și în acest sens ca împărat a fost introdusă teocrația în Israel.

Mai multe secole Israel a fost administrat de această formă de autoritate, dar puterea ei a scăzut; cei care o exercitau au devenit tot mai slabi în credințioșia lor și în puterea lor. „Și nu s-a mai ridicat profet în Israel ca Moise, pe care să-l fi cunoscut Domnul față către față” (Deuteronom 34.10).

Slăbiciunea rezultată din aceasta a condus la strigătul după un împărat, așa cum aveau națiunile (1 Samuel 8.5), și după un episod cu un împărat egoist (Saul) ales de popor, Dumnezeu a ridicat pe David și a restabilit autoritatea împărătească pe un fundament real. El trebuia să fie domnitor peste poporul lui Dumnezeu precum și executorul judecătii asupra dușmanilor săi (2 Samuel 7.9,9). El trebuia „să pășuneze” pe Israel în moștenirea lui Dumnezeu. Deci el i-a pășunat după sinceritatea inimii lui și i-a condus cu iscusința mâinilor lui (Psalmul 78.71,72). Autoritatea lui David era absolută, el trebuia să domnească. Și el trebuia, unde era necesar, să facă judecată, însă totodată să pășuneze și să călăuzească pe supușii lui. Domnia lui trebuia să fie absolută și totodată în totul binefăcătoare.

Prin eșecul urmașilor lui David a dispărut această glorie, și în cele din urmă Dumnezeu a dat domnia în mâinile păgânilor. Ea a fost mai întâi încredințată lui Nebucadnețar, așa cum relatează Daniel 2.37,38; și chiar dacă visul acestui împărat mare – așa cum se relatează în capitol – anunță schimbările care vor avea loc, indiferent de formele de guvernare care vor urma, totuși el arată ca realitate împlinită că autoritatea fiecărui regim – oricare ar fi forma de guvernare – va rămâne în mâinile păgânilor până la executarea mâniei lui Dumnezeu asupra

mândriei și asupra abuzului de puterea încredințată. Atunci va apare o Împărăție care va rămâne „pentru totdeauna și pentru eternitate”; și această Împărăție va fi încredințată Fiului Omului, care va exercita domnia absolută spre binecuvântarea oamenilor (Daniel 7.13;9). Și El Se va bucura să primească în legătură cu domnia Lui pe „sfinții locurilor preaînalte” (Daniel 7.18; 22), dar la fel va poseda un „popor” care alcătuiește Împărăția „sub cerul [întreg]”, adică pe pământ. Și desigur acest popor este Israel.

Această schițare scurtă a căilor de guvernare printre oameni ar trebui să fie suficientă să arate că o însușire se regăsește în toate[aceste forme]: autoritatea definitivă este întotdeauna Dumnezeu – și numai Dumnezeu.

Nici un om nu are vreun drept să exercite autoritate asupra semenului său, numai dacă ea i-a fost încredințată de Dumnezeu. Și de aceea în pasaje ca cel din Romani 14.1-6 și 1 Petru 2.13-15 se cere creștinilor ascultare față de autoritățile care domnesc. Apostolul Pavel ne învață: „Pentru că nu este autoritate decât de la Dumnezeu; și cele care există sunt rânduite de Dumnezeu” (Romani 13.1).

Dacă acum trecem de la regim, așa cum el ne este prezentat în Scriptură, la practica acelorora căroră el le-a fost încredințat pe pământ, vedem imediat că [autoritatea] – ca toate celelalte care au fost încredințate omului – este folosită greșit într-un mod îngrozitor. Pretutindeni tirania și egoismul au avut timpul lor înfloritor, și istoria este și de aceea un protocol de lupte lungi și dureroase, un protocol al eșecului, în timp ce națiunile au schimbat o formă de guvernare cu alta sau au adus schimbări în diferitele lor sisteme de guvernare, cu speranța vagă că vor putea crea condiții ideale. Democrația este ultima din aceste schimbări, și apariția ei nu este surprinzătoare pentru nimeni care cunoaște abuzul care a condus la nașterea ei.

Dacă nu comparăm [democrația] cu formele anterioare de guvernare ci cu idealurile Scripturii, care vor fi realizate deplin în Împărăția de o mie de ani, atunci vedem mai întâi că ea este atât mai fără speranță cât și mai incapabilă decât oricare celelalte forme de guvernare care au existat până acum; și anume de aceea, pentru că ea a dat la o parte cu îndrăzneală și pe față pe Dumnezeu ca bază și sursă a oricărei autorități și a pus pe om – adică „poporul” - în locul lui Dumnezeu. Prăpastia între acești doi este așa de mare ca cerul față de pământ.

Pentru democrații convinși este valabilă numai o singură întrebare, și aceasta este: Care este voia poporului? Este total nesemnificativ, ce este corect – spus altfel, care este voia lui Dumnezeu. Ce dorește poporul este considerat corect, și misiunea unui regim cu adevărat democrat este să împlinească dorințele poporului, să fie slujitori modești ai voii poporului – indiferent dacă este corect sau fals.

În această chestiune, ca în toate celelalte, crucea Domnului nostru Isus Hristos oferă creștinului întrebarea de testare absolută. În ceasul acela întunecat Pilat din Pont ca guvernator era reprezentantul Cezarului, și Hristos a fost adus la judecată înaintea puterii lui neîngrădite. Și totuși autocrația și-a pierdut efectul într-un moment neobișnuit al slăbiciunii. Relatarea spune așa:

- **Matei 27.24:** Și Pilat, văzând că nimic nu folosește, ci se face mai mare tulburare, a luat

apă, și-a spălat mâinile înaintea mulțimii și a spus: «Sunt nevinovat de sângele acestui Drept. Vă privește!»

- **Luca 23.23,24:** Dar ei stăruiau cu strigăte puternice, cerând ca El să fie răstignit. Și strigătele lor și ale preoților de seamă au învins. Și Pilat a hotărât să li se împlinească cererea.

Ca reprezentant al Cezarului Pilat și-a spălat mâinile în toată această chestiune, în timp ce el a acționat pentru un moment scurt ca executor sub influența voinței democratice; el „a hotărât să li se împlinească cererea”. Din punctul de vedere al realizării principiilor democratice aceasta ar fi în ordine. Privit din celălalt punct de vedere era sentința cea mai îngrozitoare din istoria lumii acesteia.

Dacă revenim încă o dată la visul lui Nebucadnețar, așa cum el ne este relatat în Daniel 2, atunci noi putem acum înțelege mai bine ce înseamnă lutul, despre care este vorba la chipul ale cărui picioare au fost sfărâmate (Daniel 2.34). Viziunea lui Daniel din capitolul 7 continuă relatarea despre cele patru împărății păgâne și acțiunea lor între oameni, și în puterea lor distrugătoare ele sunt descrise ca animale sălbatice. Pe de altă parte el relatează și despre calitatea și caracterul celor patru imperii mondiale și a formelor lor de guvernare; și ceea ce îi caracterizează este decăderea permanentă, ceea ce se exprimă prin felul metalelor descrise acolo.

Dumnezeu a început „timpurile națiunilor” cu o formă de guvernare desăvârșită, chiar dacă omul, care administra autoritatea, era departe de a fi desăvârșit. Că era o formă de guvernare ideală se dovedește prin aceea că în timpul Împărăției de o mie de ani Dumnezeu va reveni la aceasta, când Se va arăta Omul desăvârșit, prin care El „va judeca pământul locuit, cu dreptate” (Faptele apostolilor 17.31); totul va fi atunci curând marcat de pace și binecuvântare.

Când imperiile mondiale s-au dezvoltat, oamenii s-au rătăcit tot mai mult de la idealul de aur (Daniel 2.32) și au introdus modificări omenești; și regimurile au devenit de argint, aramă și fier, deoarece gândurile lui Dumnezeu au fost date tot mai mult uitării și a apărut politica omenească.

În ultimul stadiu al ultimului imperiu – Împărăția Romană – se introduce pentru prima dată lutul, un material nemetalic. Aceasta este o prezicere evidentă, că înainte de sfârșit va fi introdus un principiu în sistemul de guvernare dominant în vremea aceea, care nu prezintă atât de mult o modificare a sistemului vechi, ci ceva radical și fundamental altceva. De aceea va fi „o împărăție împărțită”, „parte de lut de olar și parte de fier” (Daniel 2.41) – „fărămicioasă” ca lutul (Daniel 2.42). Interpretarea dată de Daniel amestecului de lut și fier este: „[Ei] se vor amesteca între ei cu sămânța oamenilor, dar nu se vor lipi unul de altul, după cum fierul nu se amestecă la un loc cu lutul” (Daniel 2.43). „Ei” din pasajul acesta pare să se refere la aceia în mâinile cărora va rămâne puterea în timpul acela.

Noi nu șovăim să vedem în această profecție restabilirea și supremația unei democrații în

ultimele zile. Autoritatea, care își are originea în Dumnezeu, și aceea care își are originea în om se deosebesc așa de mult una de alta ca fierul sau un alt metal de lutul olarului (Daniel 2.41). Ambele lucruri pot fi amestecate – și ele sunt parțial amestecate una cu alta extrem de încurcat în teoria noastră modernă și în practica regimului; dar ele sunt marcate numai de slăbiciune și „fragilitate”; și în curând [acestei forme de guvernare] i se va da lovitura de moarte, prezentată aici prin „piatra care s-a desprins fără ajutorul mâinilor” (Daniel 2.34).

Dacă cineva are probleme să se împace cu ceea ce se spune în profeția amintită mai sus despre capul imperiului roman restabilit de satan, atunci îl solicit să-și amintească că în practică trecerea de la o formă de guvernare democratică la una imperialistă are loc foarte ușor. Să presupunem că apare un om cu o mare carisma, care pare să încorporeze în sine duhul clar „al poporului”, atunci pentru acesta nu este nimic mai ușor decât să-și unească toată puterea în jurul lui, care teoretic se cuvine numai poporului; și poporul, șovăielnic și ușor influențabil, va fi fericit să-l aibă. Cariera lui Napoleon I, care a rezultat din revoluția franceză, este exemplul cel mai bun. „Fiara” viitoare (Apocalipsa 13.1) se ridică „din mare”: „marea” este o imagine a poporului aflat într-un stadiu de agitare și neliniște.

De aceea este mai mult decât clar, că „supermanul” din viitor va fi plin de râvnă să mențină valabile în teorie instituțiile democratice, în timp ce în practică el stăpânește autocratic – fier, amestecat cu lut.

Cititorul, care până în punctul acesta ne-a urmărit cu răbdare, ar putea fi înclinat să întrebe ce sperăm noi să obținem, prin aceea că scriem toate aceste lucruri, deoarece noi – așa cum afirmăm – nu urmărim nici un fel de țeluri politice. Și de aceea recunoaștem fără ezitare că țelul nostru constă, pentru noi și pentru toți credincioșii, să chemăm la o despărțire temeinică a inimilor de lumea actuală rea.

Suntem foarte conștienți că nimic altceva decât ținerea cu tărie la privilegiul cunoașterii Domnului nostru Isus Hristos poate ridica eficient sufletele noastre peste nivelul lumii acesteia și peste gândurile ei, chiar dacă demascarea în lumina Sfintei Scripturi a politicii lumesti și a metodelor ei își are valoarea ei; și aceasta a fost dorința noastră actuală.

Și ce lumină clară aruncă Scriptura asupra întrebării supărătoare, dacă un creștin ar trebui să voteze și în general să se intereseze de problemele politice. Noi suntem solicitați să acceptăm că noi suntem numai o roțiță mică în această mașină, care este numită „poporul”, care și-a însușit pe nedrept acea funcție în domeniul guvernării, care se cuvine numai lui Dumnezeu. Să facem noi aceasta? DA! – în măsura în care credem în mesajul umanistic modern, care degradează pe Isus la nivelul de om și idolatrizează pe om. Dar dacă credem că salvarea nu vine de la popor, ci de la Domnul: NU!

Sistemul lumii acesteia va fi surprins de soarta lui. Să nu ezităm să mărturisim mereu această realitate. Prin harul bogat al Domnului nostru vor fi încă multe suflete salvate. Datoria noastră este să le căutăm, prin aceea că depunem mărturie pentru Domnul nostru Isus Hristos. Să nu pierdem timpul în osteneala zadarnică să sprijinim o construcție care se clatină; să lucrăm cu zel în ceea ce Domnul ne-a rânduit ca lucrare mare. Să fim pe deplin pentru El și interesele Lui înseamnă să fim total în afara lumii și a speranțelor ei.

Noi nu năzuim după un sistem democratic perfect, ci noi așteptăm „pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor ..., care va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă” (Filipeni 3.20,21); și în ceea ce privește pământul acesta, noi așteptăm instaurarea Împărăției lui Hristos prin Dumnezeu din cer, o Împărăție care niciodată nu va fi distrusă și va exista pentru totdeauna.

Tradus de la: [Demokratie im Licht der Heiligen Schrift](#)

Titlul original: „Democracy in the Light of Scripture“
Tradus din *Scripture Truth*, Anul 12, 1920, pag. 108–112.

Traducere: Ion Simionescu